

MAURICE MESSÉGUÉ

**MORCOVUL ȘI FRAȚII
LUI**

**MEDICAMENTE PENTRU TOATE
VÂRSTELE**

Versiunea în limba română și selecția textelor
DOINA BRINDU

MAURICE MESSÉGUÉ

Selecție de texte din

C'EST LA NATURE QUI A RAISON

Éditions Robert Laffont S.A.,

Paris, France, 1972

MON HERBIER DE SANTÉ

MON HERBIER DE CUISINE

Éditions Robert Laffont S.A.,

Paris, France, 1975

Editura VENUS, București, 2000

Toate drepturile asupra versiunii de față sunt rezervate Editurii
VENUS. Orice publicare, reproducere sau multiplicare, chiar și a unor
fragmente din acest text, fără autorizarea editurii, vor fi urmărite
conform legii nr. 8/96.

EDITURA VENUS
BUCUREȘTI, 2000

ÎN LOC DE PRAFĂ

După umila mea părere adevărata medicină este doar aceea care utilizează, exploatează, se folosește de toate resursele puse la dispoziția noastră, deopotrivă, de natură și de inteligența umană. Nu trebuie trecut cu vederea sau desconsiderat nici un remediu. Arta vindecării nu s-a născut de abia în secolul 20: deși știința ne-a ajutat să facem progrese notabile doar în câteva decenii, nu-i mai puțin adevărat că străbunii noștri descoperiseră multe "proceduri" capabile să vindece cutare sau cutare afecțiune mai deosebită.

Dacă ar fi să mă încred în propria-mi experiență, aş considera că tare sunt mulți bolnavii ce-și "răpun" răurile trupești cu "lovituri de tun", când și "o pușcă din lemn" le-ar fi îndeajuns... Înțelepți sunt aceia ce utilizează "artileria grea" doar atunci când ea devine imperios necesară... Și asta pentru că plantele constituie "un armament ușor", adaptat și eficient pentru o multitudine de suferințe, iar eu cred cu adevărat în ele. E suficient să priviți cu atenție levănțica, urzica, menta: au o înfățișare atât de modestă; ai putea jura că sunt simbolul însuși al umilinței; cu toate acestea, toate trei, împreună, sunt capabile să vindece atâtea tulburări și dezechilibre organice și funcționale, pe care, dacă ar fi să le tratezi cu medicamente, ți-ar trebui o mică farmacie familială plină

ochi de produse chimice. Dar asta nu înseamnă să-mi interpretați în mod greșit afirmațiile: nu mi-a trecut niciodată prin minte să interzic ori pur și simplu să dezavuez un tratament medicamentos în plină desfășurare doar pentru al înlocui numai cu flori, infuzii, cataplasme sau băi.

Recomand tratamentele fitoterapeutice doar în afecțiunile benigne, în special cele cronice, sau ca adjuvante ale tratamentului prescris în anumite cazuri grave. Dacă aș proceda altfel aș da apă la moară tuturor celor care de abia așteaptă să mă foarfece. Aș dori ca spusele mele să fie bine înțelese, astfel încât să nu existe nici un fel de neclaritate asupra acestui subiect. Folosiți plantele mele dragi conform recomandărilor pe care vi le dau, dar consultați-vă medicul ori de câte ori este nevoie. Nu trebuie să vă lipsiți de binefacerile științei doar pentru că aveți încredere în natură.

În cele ce urmează vă voi descrie câteva legume de excepție: morcovul, păstârnacul, pătrunjelul, asmățuiul. O familie de zarzavaturi banale, bine mirositoare, folosite din plin în bucătărie, și sub formă de verdețuri și ca rădăcinoase, care s-au dovedit a fi medicamente naturale de o valoare inestimabilă, paleta afecțiunilor pe care le pot vindeca fiind impresionant de mare și diversă.

MORCOVUL – FACTOR DE ECHILIBRU AL SĂNĂTĂȚII

Una din cele mai prețioase legume pentru om, morcovul are o reputație bine consolidată, fiind considerat, încă din vechi timpuri, un tonifiant și un remineralizant general, ce ne menține pe toți sănătoși, iar pe femei le face mai frumoase.

Francezii nu își dezic nici în ceea ce privește “poveștile despre morcov” renumele de cei mai curtenitori bărbați: în Franța se spune că morcovul face coapsele femeilor roz și apetisante.

Valoarea sa terapeutică este foarte mare, fiind folosit, de către greci, romani și arabi, inițial ca plantă medicinală și abia apoi ca plantă alimentară. S-a considerat, foarte multă vreme, că provine din morcovul sălbatic, dar nici cei mai vestiți selecționeri din lume nu au reușit, nici până astăzi, să obțină din el nici măcar o legumă cât de cât digerabilă, dar mi-te una asemănătoare speciei cultivate. Astfel că morcovul sălbatic – *Daucus carota* – rămâne doar o plantă cu virtuți medicinale, pe când morcovul cultivat – *Daucus carota* ssp. *sativus* – este o specie alimentară și medicinală de excepție.

Cultura lui în Europa, Asia și America s-a extins în secolele XIII-XVI. În prezent ocupă peste 80 % din suprafețele cultivate cu legume pentru rădăcini tuberizate.